

החברותא

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 517 בס"ד ערש"ק פר' חיי-שרה (פסוק) כ"ג חשון תשע"ז

פנינים יקרים

ויהיו חיי שרה וגו' (כ"ג, א) פרשו בזה"ק 'ויהיו' גמטריה ל"ז שהיו עיקר ימי חייה של שרה מיום שנולד יצחק עד שמתה בשעת העקידה וכו'. ועל פי קט השגתינו נרמזו בו דרך לעבודת השי"ת, "ויהיו" גמטריה ז"ל כשהאדם נעשה זל בעיניו על שמתמרמר בלב נשבר על עוונותיו ובפרט בלילות הארוכים אחר חצות ובא ליתן דין וחשבון על רגעיו אשר חי ועי"ז הוא מתנחם ובוכה בלב נשבר לפני השי"ת ונעשה זל בעיניו. אחרי זה מתקדשים כמובא בזה"ק הני צדיקי חשבי בליביותו כאלו ההוא יומא מסתלקין מעלמא ומכינים עצמם בשמחה ובטוב לכב לעת עלות נפשם לשרשם. והוא ע"י שמשבר רוחו בקרבו ומתקרב עצמו ומתדבק בבוראו יתברך שמו. (מתוך עבודת ישראל מקאניץ)

ויהיו חיי שרה מאה שנה ושבע שנים וגו' (כ"ג, א) הגוף הנקרא שרה סיבת חייו הוא מאה שנה שיכנס למדרגת "מה" ואל תיקרי מה אלא מאה שאז במל תאות הגוף ואפשר שיחשיב את עצמו לאין משא"כ בנערותו שגברה רוב התאוה, ובין ברוחני שיכנס לענוה, ואח"כ יכנס לגדר צדיק לקיים תרי"ג מצות וז' דרבנן גימטריה עשרים וז"ש עשרים שנה, ואח"כ יכנס לגדר חסיד להתחסד עם השכינה הנקרא שבע, וזה שאמר שני חיי שרה ע"י ג' בחינות אלו זכה לחיי הגוף עם עצם הנשמה וק"ל. (תולדות יעקב יוסף)

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה (כ"ג, א) פרש"י כולן שוין לטובה, אברהם אבינו חי קע"ה שנה, יתר על אשתו שרה במ"ח שנה, איתא בילקוט כשהכיר אברהם את בוראו היה בן מ"ח והרי אמרו גר שנתגייר כקטן שנולד דמי, כשתוציא את המ"ח שנה עולה ששנות אברהם שוין לשרה מלידתה, וזה מה שדייק רש"י שאצל שרה כל שנות חייה שוין לטובה ולא כאברהם שרק מאז שנתגייר שוה לטובה. (יריעות שלמה)

נשיא אלקים אתה בתוכנו (כ"ג, ו) תפלתנו היא שתנשא ותרומם את הניצוץ האלקי בתוכנו...

(אורח לצדיק מהמלניק)

בכסף מלא יתננה לי (כ"ג, ט) הכלל הוא מי שיש לו מנה רוצה מאתים כך שכספו הוא בחסר, אבל השמח בחלקו ומסתפק במה שיש לו לגביו כספו הוא כסף מלא וזה שאמר אברהם בכסף מלא יתננה לי...

(רבי יעקב יצחק מביאלא - דברי בינה)

ואברהם זקן בא בימים וה' ברח את אברהם ככל (כ"ד, א) ידוע שאלות המחקרים למה לא נברא האדם בתחילה ככל השכל שיכול להשיג? נראה לי שהאדם ועיקר בר ישראל צריך להשיג בתחלה שכל-אנושי בדרך הישר ואח"כ להשיג תורה ועבודה ושכל הרוחני עד השגת רוח הקודש לזה אי אפשר שיברא תחילה ככל השכל הצריך לעת הזקנה. על זה כוונת רז"ל ת"ח כשהם מזקינים דעתם מתישבת עליהם וכו'. אמנם אברהם אבינו ע"ה אמר הקב"ה אעפ"י שבשאר בני אדם אינם נבראים בשכל חזק משא"כ אברהם נברא בשכל השלם כמו זקן כבר בראשית ימי חייו ועד זקנתו, והכל משום שכבר בילדותו התאמץ בחיפוש אחר האמונה בהשי"ת כדרשת חז"ל בן שלש הכיר את בוראו. (זאת הברכה להרה"ק מקאמרנא)

ויאמר אברהם אל עבדו זקן ביתו המושל בכל אשר לו (כ"ד, ב) לאחר שאברהם אבינו זכה למשול על יצרו זכה ממילא להיות מושל בכל אשר לו בעוליונים ובתחתונים כאחד. (נעם אלימלך)

ויאמר אליו העבד (כ"ד, ה) בכל הפרשה לא נזכר שמו של אליעזר אלא רק העבד להורות שאליעזר ביטל עצמו כלפי אברהם בבחינת יד עבד כיד רבו ובכל פעולותיו הרגיש כאלו עושה אותם אברהם אבינו. (שם משמואל)

אנכי נצב על עין המים (כ"ד, יג) יציבות האמונה - אנכי ה' אלקיך מותנה בענוה - על עין המים כמים שעוזבים מקום גבוה והולכים למקום נמוך...

(אמרי חיים מיוזניץ)

האשק שיחת הרא"ש זיע"א י"א א' דחלה"א סוכות קטל"ה הלאה ל'פס"ח ט"ו א.א.

כשמגיע הנסיון הוא נדבק בבחינה של הצדיק אמת כפי המדריגה שהוא עומד בה עכשיו, והאור של הצדיק אמת קורן עליו כפי הבחינה שהוא נמצא בה עכשיו. הוא לא יכול לשאת את הקרינה של האור שהצדיק אמת מזריח עליו רק כפי אותה בחינה שהוא נמצא בה, כי מתוך חושך גדול אי אפשר לסבול אור גדול, וכל אחד הרי באמת מונח בחושך של מצרים, והוא לא מסוגל לצאת משיא החושך לשיא האור. לכן הצדיק אמת מקרין עליו את האור במידה שהוא יכול לשאת כפי בחינתו.

אם אנו כולנו נתאחד ביחד נוכל להגיע לשלימות של הצדיק אמת. הרי לכל אחד יש בחינה אחת של שלימות ששם הוא לא פוגם, ואצל החבר יש פגם שאצלו אין בנמצא, וכאשר יהיו כולם באחדות כל אחד מושך את השני ומציל אותו מן הנסיונות. כי את הנסיון שיש לחבירו אין לו ואת הנסיון שיש לו אין לחברו, וכל אחד במה שאין לו נסיון הוא מושך את חברו ועוזר לו שיוכל להתחזק בענין שהוא הנסיון שלו. ואחד מביא את השני לשלימות, על זה נאמר "טובים השנים מן האחד כי אם יפול האחד יקים את חברו". ומתוך שהם נעשים אגודה אחת הם באים ל"לעשות רצונך בלבב שלם".

לכל אחד מאיתנו יש בחינה אחת של שלימות ששם אין את הקליפה שנמצאת אצל השני, ובפרט שיש חבורה של חברים זה ממש שלימות בדיוק כמו הצדיק אמת. אולם רק כאשר אין בחבורה שנאת חנם

לכן צריך האדם לעבוד לא לשכוח את מציאותו. ולדעת כי גם כאשר הוא בא לידי נסיון - תמיד יהיה בו איזה התעוררות להכיר את היסוד שלו. כי אין הקב"ה בא בטרוניה עם בריותיו, ואת הנסיון הוא נותן לו לפי הלבוש שלו. ואז אפילו אם נפל, ואיך שנפל, הוא מבחין מהו היסוד שלו. למרות שבזמן הנסיון יש מאבק בין הקליפה ובין הקדושה, והקליפה רוצה להביא אותו לידי יאוש, ולהביא אותו לבחינת "רשעים מלאים חרטה", אבל תמיד תמיד יש באדם רושם של יסוד האין, וכאשר הוא לא מנסה להצטדק ולתרוץ את עצמו אז נשאר בו הרושם. והרושם הזה ישאר בו הלאה עד שיגיע לידי נסיון שכל הניצוצות שלו צריכים להתלכד, והוא צריך לעמוד בו כמו שהצדיק אמת עומד בנסיון בכל נשימה. באם אין לו את הנסיון הוא נמצא בצרה גדולה, כי הרבש"ע מפסיד כאן, כי כל התענוג שלו הוא מהצדיק אמת שעומד בנסיון. ומה שאנו מבקשים "אל תביאני לידי נסיון" זה רק בכדי שלא יהיה מצב של "שטף מים רבים אליו לא יגיעו".

ולעומתו זה שחי כל הזמן בבחינה של פחד מתוך הכרת המציאות שלו, אזי בשעה שהוא מגיע להתעוררות של הנסיונות - הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו - הוא נאבק לא להגיע לבחינה של "רשעים מלאים חרטה" ולחשוב שזו פעם האחרונה ומחר אני כבר לא יעשה. רק להיפך, הוא יודע שהוא חי בסכנה וכל רגע הוא צריך לרחמים. אם הוא חי בתחושה כזו, אזי

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

517 א

ובעבור זה עשה הרבש"ע זמנים בהם יעשה האדם את חשבון הנפש שלו. בימים ההם הוא שחרר אותו מכל העבודות שלו - בחינת שמיטה - בכדי שישב ויחשב את חשבון הנפש שלו. אם ע"י ספרים, או ע"י עבודה, או כל מיני סיבות שהרבש"ע שולח לאדם. רק בזמן שכזה האדם יכול להתרומם. ובפרט חבורה של יהודים שהם מאוגדים יחד הרבש"ע משרה את השכינה על החבורה הזו באמצעות הבחינה של צדיק אמת, שהוא נהיה בחינה של "הס קטיגור וקח סניגור מקומו".

וכשאנו כולנו נתאחד יחד, ונאהב אחד את השני, ולא נדבר לשון הרע אחד על השני. ולמרות שלא לדבר לשון הרע זה נסיון מאד קשה היות שההרגל מביא לדבר, אבל באותו זמן של הנסיון שהאדם מדבר לשון הרע יש לו כאב עמוק שנותן לו רמז לא לדבר. ואם אנו נהיה ביחד אזי בכל אחד יש בחינה אחרת של לדבר לשון הרע ואחד יסחוב את השני שלא לדבר. ואם נתחזק ונשאר מאוחדים הרבש"ע יעזור לנו שיפסק אצלנו הלשון הרע לגמרי, ולא יהיה בינינו שנאת אחים ושנאת חינם, והרבש"ע ישרה עלינו, ובנו יתמלא רצונו בבריאה ליזכות אותנו בשלימות. כי כל רצונו בבריאה הוא "תהלה מקרוצי גושי חומר". מהמלאכים אין לו כלום. אדרבה, כל מה שהמלאכים עובדים את השי"ת ומהללים לו זה רק ע"י האנוש. וכאשר האנוש מגיע לבחינת שלימות זהו כבוד לה'. ועל זה נאמר "ישראל אשר בדך אתפאר". בדך אני

ולשון הרע אז יכול להיות שלימות של חבורה בבחינת צדיק אמת. ואז לא יהיו כאבים, וכשאינן כאבים הקליפה מתבטלת, כמו שאנו אומרים "והסר שטן מלפנינו ומאחרינו". "מלפנינו" זה הקליפה שלי, הנסיון שאני צריך לעמוד בו. ו"מאחרינו", זה הנסיון של החבר שאצלי הוא לא נסיון. מה שאצל אחד עומד ממולו - "מלפנינו" - פנים אל פנים, אצל השני הוא "מאחרינו" - אחר ולא פנים, אליו הנסיון הזה לא מגיע מלפנים, והוא סוחב את החבר שאצלו זה נסיון. ואז נהיה אצלם שלימות, ומתקיים בהם "והסר שטן מלפנינו ומאחרינו". על אחת כמה וכמה כאשר קיבוץ של יהודים חיים בכזה אופן, נעשה הקיבוץ הזה שלימות של הצדיק אמת, והצדיק אמת נוסף לו שלימות ע"י הקיבוץ הזה של היהודים. כי הצדיק אמת מתאחד אתם בבחינת "לך רד כי שחת עמך", ואז הוא מגיע לשלימות האיחוד של חציו לה' וחציו לכם, דהיינו שהחציו לכם נהיה חציו לה', וכל מציאות הבחירה מתבטלת בנשימה הזו, ואז מתלכדים כל הניצוצות שנדחו ונתפזרו בחטא עץ הדעת.

אך לדאבונינו הניצוצות שנדחו בחטא עץ הדעת הם עדיין בגלות בגלל שקשה להגיע לכוז חבורה. כי כל אחד צריך עבודה רבה להתבטל עד שיגיע לבחינת תבנית גולם. אבל עכשיו זה זמן שאנו בהתרוממות (בזמן שמחתנו) והעת שונה מימות החול. עכשיו השכינה נמצאת יותר אצל האדם היות שהיא רוצה להיות מזה שהיא תגיע לשלימות.

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

517 ט

ונמלטו בך בטחו ולא בושו". ואז יתקיים בו
"והסר שטן מלפנינו ומאחרינו", ויהיה בחינה
של שלימות הרחמים, כי כבר אין את
השטן המקטרג בינינו, ויהיה בחינת
דביקות, ובחינת ליחד שם י-ה ב-ה
ביחודא שלים בשם כל ישראל. ואז יהיה
בחינת בית השלישי. ובודאי במהרה נגאל
ע"י זאת הבחינה שנבקש מהרבש"ע
שלא נגיע לשנאת אחים ולשון הרע.

מתפאר עם השלימות. כי המלאכים אמרו
"מה אנוש", והרבש"ע אומר לבניו איתכם
אני רוצה להגיע לשלימות, לבחינת "ונחנו
מה".

ועל כן עלינו להיות בשלימות. ומה נקרא
שלימות? פעם אחת לא לדבר לשון הרע
על השני, ושלא יהיה שנאת אחים בינו.
כשאנו נפגשים היצר הרע בא במלחמה
להפריד בינו, ואנו מכניסים את הבחינה
של האין שלנו וצועקים לה' - "אליך זעקו

המשך פנינים יקרים

וירין העבד לקראתה (כ"ד, י"ז) פרש"י לפי שראה שעלו המים לקראתה. מדייק הרמב"ן שבפעם השניה
כששאבה עבור הגמלים לא עלו המים לקראתה כמו שכתוב ותשאב לכל גמליו. ע"ש ונראה דבפעם
הראשונה ששאבה לעצמה זכתה שיעלו המים לקראתה שלא תסריח עצמה. אבל בפעם השניה שכוונתה
היתה לגמול חסד להשקות גמלי אליעזר אז לא עלו המים לקראתה כי מההשתדלות בקיום המצוה יש
להשי"ת נחת מרובה, ולכן לא נעשה לו נס בשאיבה השניה.

וינשם לפניו לאכול ויאמר לא אוכל עד אם דברתי דברי, דברי קדושה ברכת נטילת ידים והמוציא ובתוך כך
ממדר"ר, ויאמר לא אוכל עד אם דברתי דברי. כך שבזכות דבר הקדושה ניצול אליעזר. (אמרות משה)

ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק (כ"ה, י"ט) דקשה הכפל, ונראה לי דאחר שהיה יצחק
בחינת דין סימן תחתון וגבר על מדותיו ליכנס במדרגת הרחמים סימן עליון שהוא בחינת חסד
לאברהם ונקרא בן אברהם ואז מדה זו של אברהם הוליד הצחוק והשמחה בעולם. (תולדות יעקב יוסף)

ויעתר יצחק (כ"ה, כ"א) דרשו חז"ל שנמשלה תפלת צדיקים לעתר, מה עתר מהפך התבואה ממקום למקום
כך תפלתן מהפכת מדת הדין למדת הרחמים וזאת היא תפלת מנחה שתיקן יצחק לפנות ערב כי
אאע"ה המשיך בחינת חסד א-ל ויצחק בא לתקן מדת הדין ולהפכה לרחמים לכן כתיב ביה ויעתר.

(שפת אמת)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים
☎ 02 - 5829688 פקס: 02 - 5325477
ת.ד. 5080 ירושלים 91050

לעילוי נשמת

הבחור יוסף צבי קליין ז"ל נלב"ע ד' כסלו תשנ"א
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

